

"מוכנים ומזמנים לשרת בתפקיד פעיל בחזית". בני זוג מבוגרים מציעים את שירותיהם

"האם כה קשה להוסיף מילה המוכיחה שאנו יהודים". יב. מבני ברק מבהירה מה חשוב

**אהרון מפרדסיה מציע
לאשכול דרך יצירתית
להילחם בפיגועים:
"נשלח להם חבלנים
מכה אחת אפייים,
איפה שהם שולחים
את החבלנים שלהם,
וזה בלי כל רעש
מצידנו. הממשלה
יכולה לטעון שלא היא
שלחה את החבלנים,
הרי אנו נגד כל טרור"**

**אזרח אכפתי מציע
רעיון צבאי מקורי
משלו: "ריסוס הרדמה.
להרדים את האויב
לזמן של שלוש או
ארבע שעות. התקפה
במעוט בשטח האויב.
כל הפעולות בשעות
המוקדמות בבוקר,
בשעה שחלק של
האויב נמצא בשינה"**

"אם היינו מצליחים להרדים את האויב, התמונה הייתה אחרת לגמרי. גם הקורבנות וגם הפצועים היו הרבה פחות, והשלל שהיה נופל לידינו היה צריך להיות יותר הרבה באופן מושלם. כמוכן, יום ביי צוע התוכנית היה צריך להיות יום חם במיוחד, כדי שלא יתפור החומר באוויר, והטיסה צריכה להיות בגובה נמוך".

● ● ●

כשבוע וחצי לאחר סיום המלחמה, ב-19 ביוני 1967, הודיעה ממשלת ישראל על נכונותה להחזיר את רוב השטח שנכבש ממצרים ומסוריה תמורת הסכם שלום. סוריה ומצרים דחו את ההצעה. העם תסס. "ביקרתי במקומות מסוימים אשר נכבשו על ידי צה"ל", כותב חיים גולן, נער בן 16 וחצי, "אני מבקש מאוד מאוד לא להחזיר שום שטח אשר כבשנו, ואפ"י לו לא חלק אחד משטח ישראל, מפני שאנחנו עבדנו קשה (ישראל). חיילים רבים נפלו בקרב בשביל השטחים אשר נכבשו. למה נחזיר? על מה נלחמנו? המון דם שפכנו.

"אני כל כך דואג לחיילי צה"ל. כאשר אני שומע על חייל הרוג, ממש יורדות דמעות מעיניי. אז אנא עשה למען כל ישראל – אל תחזיר אף שטח ואף מטר אחד מישראל". יותר מ-20 פצועי צה"ל, שהיו מאושפזים בבית החולים הרסה, שיגרו מכתב לראש הממשלה בחרוש יולי. "אנו פצועי צה"ל בחזיתות השונות של הימים האחרונים, פונים אל בכור ראש הממשלה לא לוותר על אף שטח אדמה שנכבש בדמינו", כתבו. רונבאום מרדכי, תלמיד כיתה ב' בבית הספר ניצנים ברמת גן, שיגר ללשכתו של אשכול מכתב, שנתקבל ב-12 ביולי. "מכיוון שאני עוקב אחרי החדשות כל החדש הזה לפני הקרבות ואחרי הקרבות, שמחתי מאוד שחיילינו כבשו הרבה מקומות, ועוד יותר שמחתי שכבשנו את ירושלים העתיקה", כתב הילד בכתב יד ילדותי מנוקד, על גבי דף שנתלש ממחברת שורה. "אבל לפי מה שאני שומע, מבקשים מאיתנו שני חזיר את ירושלים, שעלתה לנו בדם חיילינו לכי בוש אותה. הצטערתי מאוד. אני מקווה שכבוד ראש הממשלה יקבל בקשתי, ומתחנן שלא להחזיר את ירושלים היקרה שלנו. תודה רבה לראש הממשלה, ואני מחכה לתשובה".

מרדכי זכה לקבל תשובה מאהרון כירן, עוזר מיוחד לראש הממשלה: "מאחר שאתה מקשיב לחדשות, הרי בוודאי ידוע לך שהממשלה הודיעה שאנו לא נחזיר את ירושלים, ושהיא תישאר מאוחדת. כך שאין מקום לדאגתך".

● batchene@israelhayom.co.il

זכה לתשובה אישית מלוי אשכול: "קיבלתי את מכתבך ואת מכתבם הנאה של תלמידי הכיתות ז'ח', ושמחתי בו מאוד. מדינת ישראל עמדה במבחנים שלפניה ובמלחמה, משום שכל אחד מאיתנו, כקטן וכגדול, עשה את כל המוטל עליו ואף יותר מזה. אני בטוח שתלמידי בית הספר ידעו מה משמעותה של המלחמה ועשו מה שהיה עליהם לעשות. רבים מההורים ודאי היו מגויסים, ואני מק' וזה שכולם חזרו בריאים ושלמים לביתם. אני בטוח שכולם יגדלו להיות אזרחים נאמנים ומסורים למדינה וימלאו חובתם. וביתניים – אנא העבר להם את ברכתי החמות". גם אזרחים העבירו ללשכת ראש הממשלה המאות בנקאיות ותרומות כספיות. האזרח לבנדיגר נתן מהרצליה העביר ב-17 ביולי 100 לירות, שאותן תרם בבית הכנסת הגדול בעירו בשבת שלאחר המלחמה. "לפני שהודעתי על התרומה בירכתי את מדינת ישראל וראשיה שיזכו במהרה לבנות את בית מקד' שנו, וכן ברכת שהחינו בשם ובמלכות. זאת תרומתי האישית, נוסף לעובדה ששמונה נכדיי שירתו בצה"ל בעת המערכה". וכשהאופוריה שולטת, יש הזדמנות להתעסק גם בנושאים אחרים. אזרח מוראג כתב, במכתב שהתיקל ב-25 ביולי: "לא ברור לי דבר אחד. ניצחנו שלוש מדינות במשך שישה ימי מלחמה, ואת הטלוויזיה הישראלית אנחנו לא יכולים להקים אלא תוך שניות. מדוע? רבותיי, העם כולו זקוק לטלוויזיה ישראלית כללית. אתם לא מתארים לכם איזה חבלה רוחנית נגרמת כתוצאה מהיעדר הטלוויזיה. גם הסברתנו תהיה תמיד לקויה מאוד ללא הטלוויזיה – ידוע שהרצאה המלווה במפה או בסרטוט היא נקלטת יותר מנייר, כי אתה ממחיש באופן ממש את הרצאתך... הרדיו לא מספיק כיום וגם העיתונות לא מספיקה.

"לכן, בכל מחיר, עלינו להתחיל מייד בשידורים. אני חושב שלא חסר לנו חומר כדי להציג לעולם כולו, במיוחד לתושבי המזרח התיכון. חשוב על זה בדחיפות, ותבוא הברכה על כל עם ישראל". אזרח אחר הלין על כך שראש הממשלה היה עסוק מכדי להתייחס להצעתו המדינית, אבל התעקש לש"טוח בפניו את הרעיון הכללי, שהיה מביא לתוצאות טובות יותר של המלחמה.

"הרעיון עצמו: ריסוס הרדמה. להרדים את האויב לזמן של שלוש-ארבע שעות", כתב האיש את הרוק'טרינה הצבאית שלו, "התקפה במידא' בשטח האויב, כל הפעולה צריכה לקחת בסך הכל 3-4 דקות, והיתה צריכה להיעשות בשעות המוקדמות, בין 3 ל-4 בבוקר, בשעה שחלק גדול של האויב נמצא בשינה..."

"לכשנתבגר נזכור תמיד, כן, תמיד, וגם לא ימוש מזכרוננו איך בהיותנו ילדים חירפו נפשם הגדולים מאיתנו למעננו. אנו מאחלים לנשיא המדינה, לראש הממשלה וכל שריה, לכל צבאנו ולאזרחי המדינה המסורים, כי מעתה ישרדו שלום ושלווה בארץ ובאו ימים טובים עלינו ועל מדינתנו. ולשכנינו נאמר – ידנו לשלום מושטת". תלמידי כיתה ג' 3 בבית הספר מעוז בבאר שבע כתבו לראש הממשלה: "כולנו שמחים על ניצחוננו במלחמה ועל כי נוכל להמשיך לבקר בבית הספר בשקט ובביטחון. גאים אנו על חיילינו הגיבורים והאמיצים, ואף כי אנו ילדים קטנים, לא יכולנו להשתתף במלחמה, ובכל זאת השתדלנו לעזור במשהו ושלחנו ממתקים, סבון, משחת שיניים לחיילים שבביר גגפה. אנו מקווים שלא תפרוץ עוד מלחמה והשלום ישרוד בארצנו, וסיפורי המלחמה יישארו כתובים כאגדת גבורה". תלמידים אלו קיבלו תשובה מראש הממשלה בע"צמו: "קראתי את מכתבכם ונהניתי ממנו מאוד. אני מקווה שהאבות שלכם כבר חזרו מהמלחמה וכולם בריאים ושלמים, והם סיפרו לכם מה עשו ואיך הגנו על המדינה. גם אני מצטרף לתקוותכם שיהיה שלום ושהוריהם לא יהיו צריכים עוד להילחם, אלא יהיו איתכם ותהיו כולם מאושרים". בכתב יד הוסיף ראש הממשלה: "יחד עם כל העם בארץ".

● ● ●

גם מתנות הגיעו ללשכת ראש הממשלה. תלמידי כיתות ז'ח' בבית הספר המחוזי יורעאל במועצה המקומית עפולה שיגרו למשרד ראש הממשלה ב-27 ביוני תשורה יפה של 2,000 לירות כהוקרה על ניצחון צה"ל. "לרגל המאורעות הגדולים שעברו עלינו באחרונה, ובעקבות ניצחונותינו המזהירים של צה"ל על כל הקמים עלינו, גמרנו אומר בליבנו לוותר כליל על הטיול השנתי ולערוך מסיבות סיום צנועות, ללא הוצאות כספיות, ולהעמיד לרשות צה"ל את הסכום שהיה מיועד לשני מפעלים אלה. "בכך רואים אנו את עצמנו שותפים קטנים למאמץ גדול שעשה צה"ל בשדה המערכה ושעושה עתה העם היושב בציון ובתפוצות הגדולות. "לתרומתנו זו אנו מצרפים ברכה נאמנה לך ולממשלת ישראל שאתה עומד בראשה, ומבקשים ממך להעמיד תרומה זו לרשות צה"ל ולעשות בה כטוב בעיניך. כמו כן נודה לך אם תמסור בשמנו ברכה לרמטכ"ל, רב אלוף יצחק רבין, ולכל קציני צה"ל וחייליו. יישר כוחם". מנהל בית הספר, שהעביר את מכתבם של הילדים,